

ΡΩΜΗΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τέταρτός μας χρόνος είναι,
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθήναι.

Ἔτος χίλια ὀκτακόσα ὀγδοῆντα ἑπτά,
περισεύτατα μεγάλα δίχως νάχωμε λεπτά.

Ὁ ΡΩΜΗΟΣ τὴν ἑβδομάδα — μόνο μιὰ φορά θά βγαίνη,
κι' ὅταν ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς δὲν δέχομαι — γιατί δὲν τοὺς ἀνέχομαι.
Κι' ὅσα φύλλα κι' ἂν κρατῆς — δὲν περνᾷς συνδρομητῆς.

Δὲν θά ἔχουμε τετῆρια — ὅπως πρὶν καὶ ν-αράβια.
Γράμματα καὶ πληρομαί — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Μὲς ἑστῶν φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ρωμῆός μας μιὰ δεκάρα.
Κι' ὅς τὴν δίνῃ ὁποιος θέλει — εἰδ' ἄλλῶς δὲν μᾶς ῥέλει.

Δέκα καὶ τέσσαρες μηνὸς Φ-εβάρη,
πῶ! πῶ! Ἀποκρηαὶς! πῶ! πῶ! γαϊδάροι!

Ἐκατὸν πενήντα ἕξη,
καὶ παντοῦ κρασί ὅς τρέξη.

Ἀποκρηάτικα κάπως μπαγιάτικα.

Α'.

Χαρῆτε ἑστῆς Ἀποκρηαὶς, πούναι γεμάταις τρέλλαις,
ὅπου ἕψηλά παραθυρα γεμίζουν καὶ μπαλκόνια
ἀπὸ κυράδες ὠμορφαις καὶ λιγερταῖς κοπέλαις
καὶ ὁ ντουνητὰς μωσχοβολᾷ λεβάνταις καὶ κολόνια.
Καὶ ἀπὸ κάτω φαίνονται λογιῆς λογιῆς ποδάρια,
καὶ χάσκουν γέροι χάχηδες καὶ χάσκουν παλληκάρια.

Χαρῆτε ἑστῆς Ἀποκρηαὶς, πούναι ζωὴ γεμάταις,
πού βγαίνει καθεμιὰ πομπὴ ἀνάμεσα ἑστῆς στραταῖς,
πού πέφτουνε ὡτὰν βροχὴ φοσοῦλια καὶ λεμόνια,
κι' ἐφέτος ἐφαρμάκωσαν κι' αὐτὰ τὰ μακαρόνια,
καὶ ὁποιος φάῃ ἀπ' αὐτὰ τὸν πιάνου ἐμετοὶ
καὶ μ' ὄλη τὴ ραμῆλιχ του τὸν πάει ριπιτί.

Χαρῆτε ἑστῆς Ἀποκρηαὶς τὸ ὕστερο Σαββάτο
καὶ τὸ ποτῆρι καθενὸς ὅς φθάσῃ ὡς τὸν πάτο.
Μουντζῶστε τὴν Ἀνατολή, μουντζῶστε τοὺς Βουλγάρους,
καὶ κάτσετε ἀνάποδα ἐπάνω ἑστὸς γαϊδάρους.
Κι' ἐγὼ τρικούβερο χορὸ μαζὶ μὲ ὄλους σέρνω,
νάσαι καλά ὁ βρασιλητὰς καὶ τὸ σοφὸ Κουβέρνο.

Χαρῆτε ἑστῆς Ἀποκρηαὶς τὸ ὕστερο Σαββάτο
καὶ ὅς βραθειῶν ὄλους μας τὸ νέο Κομητάτο.
Τὸ καρναβάλι σ' ὄλους μας ἀνάστασι ὅς φέρη,
ὅς ἐξυπνήσῃ μιὰ φορά καὶ τὸ Ἑλληνικό,
γιατί τοῦ χρόνου, ἀδελφοί, ποιὸς τάχατε τὸ ξέρει
πῶς θά λυθῇ τὸ ζήτημα τὸ Ἀνατολικό.

Β'.

Ὁ Ρήγας καὶ ὁ Κοραῆς μὲ μιὰ φωνὴ μεγάλη
ἐπαρακαλέσαν κι' οἱ δὲ τὸν Λάμπρο τὸν Μιχαῆλ
τοῦ Κομητάτου τοῦ γνωστοῦ περίπτερο νά γίνῃ
ἐμπρὸς ἑστὸς ἀνδριάντας των, ἑστὸ φλογερὸ καμίνι.
γιατί πολὺ ἐπιθυμοῦν κι' αὐτοὶ σ' αὐτοὺς τοὺς χρόνους
μασκαρεμμένους νά ἰδοῦν τοὺς νέους ἀπογόνους.

Ἐκεῖ ἀντάρα ν' ἀκουσθῇ καὶ μασκαράδων θρήνος
καὶ ἀπ' ἐκεῖ τὴν τελετὴν ὁ βασιλεὺς νά ἰδῇ,
μὰ δίπλα του νά στέκεται κι' ὁ νέος Κωνσταντῖνος
φορῶντας τὸ πανάρχαιο σπαθὶ τοῦ Εὐγενίδη,
καὶ τότε μὲ τὰ μάτια του νά ὀδῇ καὶ νά πιστεύσῃ
οἱ ποῖο ἀθάνατο λαὸ κι' αὐτὸς θά βασιλεύσῃ.

Ὁ Ρήγας δὲ κι' ὁ Κοραῆς μετὰ τοῦ Γρηγορίου
τὸν περιούσιον λαὸν νά βλέπουν τοῦ Κυρίου
μὲ πόσην μασκαρεύεται καὶ τοῦτος ἐξυπνάδα,
καὶ μακαρίζοντες κι' οἱ τρεῖς τὴν ἐξυπνον Ἑλλάδα,
κάθε σκερτσόλο μασκαρᾷ γενναίως ν' ἀιταμείψουν,
καὶ μὲ μουντζούραις καὶ αὐτοὶ τὴ μούρη των ν' ἀλείψουν.

Ὁ Λάμπρος τὸ ἐπρότεινε εἰς ὄλα τὰ ἄλλα μέλη
ἀλλ' ὅμως κάποιος ἐμπορὸς καθόλου δὲν τὸ θέλει,
καὶ μὲ θυμὸ καὶ μὲ χολὴ φωνάζει καὶ προτείνει
ὅτι αὐτὸ δὲν εἶναι παντάπασιν νά γίνῃ,
κι' οὐδὲ συμφέρει παντελῶς ἑστὴν τὰς τῶν ἐμπόρων
οἱ μασκαράδες νά περνοῦν ἀπὸ τὴν Ἀσφόδρον.

Κι' ἰδοὺ γενᾶται ζήτημα ἐκ τῶν σπουδαιωτάτων
τὸ ποῦ θὰ στέκη αὐριον αὐτὸ τὸ Κομητάτον.
Καὶ συζητοῦν τὰ ἐντιμα τοῦ Κομητάτου μέλι,
καὶ ἡ Αὐλὴ κι' ὁ Δήμαρχος καὶ πάντες οἱ ἐν τέλει,
ἀλλὰ κι' αὐτὸ τὸ ζήτημα ὡς τώρα δὲν ἐλύθη
καὶ εἰς πολὺν ἀναβρασμὸν εὐρίσκονται τὰ πλήθη.

Γ'.

Στεφανωθῆτε ὅλοι σας μὲ χίλια δὴδ λουλούδια
κι' ἐμπάτε μέσα 'στὸ χορὸν' ἀρχίσωμε τραγούδια,
νὰ 'ποῦμε τὰ σεκλέτια μας, νὰ 'ποῦμε χωρατάδες,
νὰ 'ποῦμε καὶ σὰν Ἕλληνες καμπόσαις ἐξυπνάδες.

Κατηγοροῦν τὴ γάτα μας καὶ τήνε λένε γρχία,
ποῦχει τὰ μάτια γαλανὰ καὶ τὴν οὐρὰ μακραιά.

Πίστα, βουνὰ καὶ θάλασσαις καὶ κάμποι καὶ κοιλάδες,
ἂν εἶναι κι' ἄλλοι σὰν κι' ἐμᾶς 'στὸν κόσμον μασκαράδες.

Ἐφέτος δὲν τρομάζομε Βεζύρη καὶ Σουλτάνο,
γιατ' ἔχομε περίσσευμα καὶ μὲ τὸ πρᾶπάνω.

Καθίνας ἀπ' ὀπίσω του κλαοὶ ἐλῆξας ἄς βάλῃ
ἢ κάθε περιφέρειαν νὰ γίνῃ πρὸ μεγάλη

Ἐμεῖς κι' ἂν μουφλουζέψῃμε καὶ τὸ ψωμί πεινοῦμε,
ἀλλὰ τὸ Ἰσοζύγιον ἐφέτος θὰ τὸ βροῦμε.

Ἐμεῖς κι' ἂν μουφλουζέψῃμε γι' αὐτὸ δὲν μᾶς κοστίζει,
νᾶναι καλὰ ὁ βρασιλῆξας κι' ἐκεῖνος μᾶς δανείζει.

Ἐμεῖς κι' ἂν μουφλουζέψῃμε δὲν δίνομε πε-τάρη,
νᾶναι καλὰ ὁ Κορωνιός καὶ τῶν κλεφτῶν ἡ φάρη.

Ἐμεῖς κι' ἂν μουφλουζέψῃμε σ' Ἀνατολὴ καὶ Δύσει,
μὰ θὰ 'βρεθῆ φιλέλληνας κανεῖς νὰ μᾶς δανείσῃ.

Ἐμεῖς κι' ἂν μουφλουζέψῃμε καὶ τρώμε μόνο σκόναϊς,
πουλοῦμε τῆς ἀνασκαφαῖς ποῦ κάνουν 'στῆς Κυλιάναις.

Ἐμεῖς κι' ἂν μουφλουζέψῃμε καὶ δὲ βαστοῦμε φόρους,
γεμίζομε τῆς ἀγοραῖς ἀπὸ λιμοκοντούρους.

Βασιλικὴ μου τρικλωνα. Τρικούπη τῆς ἐλῆξας,
τὸν Θεόδωρῆ ἀρνήθηκε γιὰ σὲ ὁ βρασιλῆξας.

Βασιλικὸ ἐφύτεψα καὶ μαντζουράνα 'βῆκε,
ἔτσι κι' αὐτὸς περίσσευμα ἀπὸ τὴ νοῦλα 'βῆκε.

Δ'.

Σὰν πέρνης τὸν ἀνήφορον — Τρικούπη δοξασμένη,
καὶ πᾶς εἰς τὸ Παλάτι — Τρικούπη ζηλεμένη,
μὲ τὸ μακρὸν σουρτοῦκο σου — Τρικούπη ξεπασμένη,
καὶ μὲ τὸρθὸ φωκόλο, — Τρικούπη ξεβαμμένη,
θυμῆσου καὶ τὸν Θεόδωρῆ — Τρικούπη θυμωμένη,
τί τοῦχεις καμωμένα — Τρικούπη φουσκωμένα,
μ' αὐτὴ τὴν περιφέρειαν — ἐλῆροστεφανωμένη,
τὴν τρισκαταραμένη. — Ἐγγλεζομαθημένη.

Ε'.

Ὅλαις ἢ πίκραις εἶν' πικραῖς,
Θεῶ — Θεοδωράκη μου,
ἀλλ' ὅμως συλλογίσου

πῶ! πῶ! πῶ!
'ψηλὲ λιγνέ μου κρῖνε σ' ἀγαπῶ,
μὰ τί νὰ 'πῶ.

Πῶς δὲν εἶν' ἄλλη πρὸ πικρῆ,
Θεῶ — Θεοδωράκη μου,
ἀπὸ τὴν ἰδική σου,

πῶ! πῶ! πῶ!
'ψηλὲ λιγνέ μου κρῖνε σ' ἀγαπῶ,
μὰ τί νὰ 'πῶ.

Νὰ ἔχῃς ψήρους μιὰ φορὰ,
Θεῶ — Θεοδωράκη μου,
καὶ σ' ἄλλους γιὰ νὰ δῶς,

πῶ! πῶ! πῶ!
'ψηλὲ λιγνέ μου κρῖνε σ' ἀγαπῶ,
μὰ τί νὰ 'πῶ.

Καὶ τώρα μὲ δεκαεφτά,
Θεῶ — Θεοδωράκη μου,
μονάχα ν' ἀπομείνης.

πῶ! πῶ! πῶ!
'ψηλὲ λιγνέ μου κρῖνε σ' ἀγαπῶ,
μὰ τί νὰ 'πῶ.

ΣΤ'.

Θαυμάζω τὸν Πρωθυπουργό,
— τὸ νεραντζοφιλήμα.

Μὲς 'στὴ βουλή σὰν μπαίνει,
— τὸ νεραντζοφιλήμα.

Ἀπ' ὄλου λιθνίζεται,
— τὸ νεραντζοφιλήμα.

Μαζὶ μὲ ὄλους κραίνει,
— τὸ νεραντζοφιλήμα.

Ἀρχίζει κρυφομίλημα,
— τὸ νεραντζοφιλήμα.

Τελειώνει καὶ δουλίτσαις,
— γρχὰ σας κοπελίτσαις.

Κι' ὁ φουκαρὰς ὁ Θεόδωρῆς,
— τὸ νεραντζοφιλήμα.

Μονάχος μουρμουρίζει,
— νεραντζοφιλημένη.

Δίχως νερὸ ποτίζεται,
— τὸ νεραντζοφιλήμα.

Δίχως νερὸ ποτίζει,
— νεραντζοφιλημένη.

Ζ'.

Γεῖά σου, βουλή, μὲ Κο-σομπλή καὶ μὲ Κιββχλιεράτο,
καὶ μόνο ποῦ δὲν ἔχομε κινένα Τσουτσουάτο.

Ἐμπάτε ὅλοι 'στὸ χορὸν κι' ἀρχίστε τὰ σαντούρια,
κι' ἐπιστρατεῖα γρήγορον θὰ ἔχομε καινούρια.